

— Цѣлуни ржка на войводата, отче Матея, отъ мене. Благодаря му. Ала като излѣза отъ тука, намислилъ съмъ друга работа да върша.

— Какво, да не ставашъ чорбаджия?

— Ще влѣза вжтре въ България. Ще уча сиромаситѣ българи, какво е свобода. Като апостолъ ще тръгна съ тояга отъ село на село, отъ градъ на градъ. Не искамъ нито на богаташитѣ паритѣ, нито на князетѣ силата. Попитай тази жена: просяцитѣ и сирацитѣ

ще ме слушатъ; съ тѣхъ ще сдобиемъ свободата.

Отецъ Матей, най-добриятъ му другаръ отъ легията, го гледаше просълзенъ.

— Тѣй е по-добре, дяконе! Ти си намѣрилъ най-правия пжтъ.

Ранениятъ посочи старицата:

— Тя ми показва пжтя. Отсега насетне Василъ Левски ще тръгне по този пжтъ, защото ако печели — ще печели за цѣлъ народъ, ако изгуби — ще изгуби само себе си.

Змей Горянинъ.

СВЕТИ ГЕОРГИ

Свети Георги конь пришпори,
златни порти си отвори,
кончето си шибна леко
и отмина надалеко,
сякашъ, че го грабна вихъръ
и понесе изъ полето.

А следъ него — вредъ небето

сиви облаци покриха,
и дъждецъ заръси бавно
въ ниви и полето равно.
Свети Георги вредомъ ходи
и дъждеца топѣлъ води.
Ниви буйни избуяха, —
като лани пакъ станаха.

А стопанитѣ отъ радостъ
нему всѣки за отплата
на трапеза пребогата
го гошава съ агне младо,
че гергьовски дъждъ-жълтица
прави едрата пшеница . . .

В. Н. Марчевски.

